

«Ya que els cuentos c' hám imprés
Els agraden als amics,
Per un cuentet manco ú mes
No serém pobres ni rics.»

ALLÁ EN VÁ UN ATRE. (1)

Anaben una volta per un cami dos arrieros de Ibi á buscarse la vida per eixe mon; que el que naix pobre, prou treball té; y á poques anaes y vengudes, al chirár una sendeta, entropesen en un atre, que seguia també la mateixa ruta. S' achuntaren en ell, com era molt natural, trabaren conversació, y els arrieros conegueren pronte quel nou companero era un poc baix de davant, perque no parlaba mes que tonteries y desficasis; en termes que el tio Bernardino li digué al atre camarada, (que era un tal Policarpo Ramallóla)—«bon viachét tenim, amic; este bambau mos divertirá en les seües majaderies hasta que arribém á Alcoy.»—Pos señor en asó, an-da c' andarás, que poco vás, es feu hora d' almorsár, y li diüen molt jovials els arrieros—«aném, companero, sentemse un ratet alli baix d' aquella garrofera, y fém un mós; traga cada ú lo que porte, *mesa redonda*, quatre tragos, y avant la caixa.»—El tonto respongué—«Fills meus, yo no porte mes que fám, y pron, perque desde ahir de mati que estic *per istam*»—y es feu al mateix temps una creu de micha vara davant la boca.

Els de Ibi portaben una sobrasada de á dos lliures, y un pa-blanc d' á sou, que s' habien comprát al pasár per Castalla, en animo de partirseu com á

(1) Y fresquet; acabaet d' agarrar; encara cuecha; es dir, mes vell que l' arna.